

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldr

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069178160/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

nødvendige i dette arme Land, omspændt af Fiender udenfra og Forrædere i det Indre. Det er sagt, jeg troer af Grouvelle selv: »Man giver os Gift, og fordømmer os fordi vi tage Modgift.» O hvor maa det dog ikke opflamme ethvert friskt Hjerte at være Vidne til hvad dette Folk har lidt og handlet? Hvilket Skuespil er mere opløftende end at see et Folk, som kæmper for sin Frihed? Hvo kan i sådanne Øieblikke sætte Priis paa sit Liv? Lyksalig Den, der udgyder sin sidste Draabe Blod under den trefarvede Fane!

Nei Dette er for Meget! udbrod Justitsraaden: At høre sin egen Søn tale saaledes!

Han reiste sig med saadan Hæftighed, at han væltede sin Stol. Madame Valler greb hans Arm og førte ham ind i et tilstødende Værelse. Advocaten fulgte dem, Grosserereren reiste sig, han nærmede sig Ferdinand, slog ham paa Skulderen og sagde: Du er en brav Dreng! Dig kunde der blive meget Bedre af end en Lovtrækker, der paa Befaling maa gjøre Hvidt til Sort og Sandhed til Løgn.

– Ak, kjære Onkel! Gud give, at min Fader tænkte som De! Gud give, jeg turde kaste det syv Gange forbandede juridiske Nonsens paa Ilden og gribe ind i den levende Verdens raske Begivenheder og sætte Livet paa Spil for at vinde et virkeligt Liv!

Ja, ja, udbrod Grosserereren: Hvem veed hvad der kan skee, ogsaa hos os? Vår Tid kommer ogsaa nok!

*Claudine*, Grossererens Søsterdatter, havde siddet stille ved sit Arbejde i en Vinduesforfybning, medens hun dog med spændt Opmærksomhed havde lyttet til det øvrige Selskabs Samtale. Hun nærmede sig nu og sagde til Ferdinand: Hør, er det sandt, hvad en af dine Venner har betroet mig, at du har skrevet nogle deilige Digte, meest om den franske Revolution, om Frankrigs Skjæbne fra ældre Dage, om dens fordums Helte, om *Jeanne d'Arc*?

Tys! sagde Ferdinand, lad for Guds Skyld ikke min Fader høre det.

– Men du vil dog læse dem for mig? Det maa du ikke nægte mig. Mit Hjerte slaer af Henrykkelse, naar jeg hører eller læser skjønne, begeistrede Digte. Et Digt om *Jeanne d'Arc*! min egen Heltinde! O gid jeg, som hun, kunde gaae i Krig, bære Hjelm og Sværd, og følge en Frihedens Helt – dig for Exempel, tilføiede hun med sagte Stemme, medens et høi Purpurskjær farvede hendes Kinder.

Grosserereren slog sin Arm om hende: Du er en herlig Pige! det er ikke for Intet at du er min Søsterdatter, der flyder et ædelt Blod i